

Jocs Florals

És el primer cop que sóc jurat i per evitar conflicte d'interessos serà l'últim

Il·lustració: Jordi Lafebre

Van entregar-me una carpeta. Dins de sobres de plàstic transparent (tretze) hi havia instruccions, contes i poemes separats per cursos. Desenes de fulls a cada plec. Sense plàstic, fulls de taules amb les categories dels premis (quatre de poesia i dues de prosa) grapats. L'endemà em fan arribar un conte, una correcció. L'autor (Everest) ha revisat el text i vol canviar-hi una paraula: blocs per llacs. Fa cinquè.

Sóc jurat dels Jocs Florals de l'escola on va el meu fill. És el primer cop que sóc jurat i per evitar conflicte d'interessos serà l'últim. L'any que ve ell ja serà un dels pseudònims. No tinc gaire idea de què hi trobaré. Intento fer memòria i em vénen al cap arguments dels meus contes i poemes i pseudònims d'EGB (en recordo molts, no tots). A parvulari fèiem dibuixos amb llapis bicolor (blau i vermell) i també hi havia premi. A segon vaig guanyar el de poesia amb un encadenament de rodolins que es deia El gall Maragall. La Barcelona preolímpica, què vols.

Començo per primer. Signen cels, flors, mars, tigres, Messis. Poemes sobre croquetes i cigrons i dracs i el Nadal. Ullets mirant enfora, a les meravelles petites dels sis anys, avidesa dolça. Cap endins només s'hi endevina la por que fa amagar-se sota els llençols. Contes de germans, de

dracs amics, breus brevíssims amb finals abruptes. Als sis no es fan compliments, quan et canses, et canses.

A segon, meteorologia. Vents, sols i tempestes en lluita fets poema i als contes la primera consciència. "No llençar llaunes, taps, ampolles... Si us plau, tinguem cura del mar", acaba un. Les campanyes funcionen. I màgia, i més màgia a tercer encara, i el préstec d'un Babar germà d'onze animals, tots diferents. I poemes a la colla, la lluna, l'arc de Sant Martí. I n'hi ha un a l'escola d'algú que explica que al setembre no entenia ni un borrall del que s'hi deia. Oda a la immersió.

A quart, batalles entre fruites i coberts i el Deus ex machina que salva arguments, i diàlegs llargs i compactes i (encara) finals urgents als poemes que avancen amb rima o sense i no saben com tancar-se. Pseudònims amb punt final i lletres ics i zeta i de nom+adjectiu. Maquineta platejada, oh.

I a cinquè hi ha un canvi, un salt de cama llarga. Potser és el pes de les dues xifres, d'haver viscut deu anys. Poemes de trajectes, dels ulls brillants d'una nena, de la vida contemplada. I de la viscuda, com una passa de polls (en la veu d'un poll). Contes que passen al peu del Matterhorn plens de conflictes i de pèrdua. I naufragis. I pares que comencen a ser una mica lluny, o potser només menys a prop. Contes construïts i llargs, escrits més que explicats, si això s'entén. I més a sisè, últim curs dels Jocs i l'escola, on s'hi endevina la J. K. Rowling i els telenotícies i diaris oberts de bat a bat per internacional. Fantasia, guerra. Els poemes es fan plat per la sopa d'hormones primerenques. Lirisme, acròstics i reversions del tema d'*Un soneto me manda hacer Violante* farcits de fals desinterès. Tot mira endavant, a l'institut que vindrà i la coixesa de la metamorfosi adolescent.

Fa vint-i-cinc anys anava a 2n A i el meu pseudònim era una marca de cervesa.

EL GALL MARAGALL

El gall Maragall és un senyor gall.

Surt de nit amb el cor esquifit
a veure si caça una ratassa.

Té una cua allargada
resplendent i estarrufada.

Encara que sembli graciós,
no sembla un ós.

Té una cresta
que no sembla una ballesta.

Fa un quiquiriquí!
que no el fa un dofí.

I ja no em queda res per dir
d'aquest gall ballarí.